

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/116/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819010709
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3819010709.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Romana Hargaša a JUDr. Michala Antalu v trestnej veci proti obžalovanému C. P., nar. XX.X.XXXX v U., trvale bytom H., t.č. vo výkone trestu v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ilava v inej trestnej veci, pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods.1, ods.2 písm.a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm.b), písm.g) Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí dňa 1. decembra 2020 odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry v Prievidzi v neprospech obžalovaného podané proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 22. septembra 2020, sp. zn. 3T/137/2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 22. septembra 2020, sp. zn. 3T/137/2019, bol obžalovaný C. P. uznaný za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods.1, ods.2 písm.a) Trestného zákona v spojení s § 138 písm.b), písm.g) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa roku 2010 do 21.9.2014 v jeho príbytku v obci E. M. č. XXX, v jeho byte na F. ulici č. XXX/X, H., ako aj na rôznych iných miestach okresu Partizánske a okrese Prievidza, vykonal s poškodenou N.G., nar. XX.X.XXXX, presne nezistený počet krát orálny styk a iné sexuálne praktiky ako uspokojovanie rukou, obchytkávanie poškodenej na intímnych miestach v oblasti rozkroku a pŕs a následne v H., v byte obvineného na F. ulici č. XXX/X minimálne dvadsaťkrát od mesiaca júl 2014 sexuálne zneužil N.G. tak, že s ňou vykonal súlož, pričom vedel, že poškodená N.G. nemá ešte 15 rokov a pri spáchaní tohto skutku využil jej nezrelosť a naivitu vyplývajúcu z nízkeho veku.

Okresný súd za to obžalovaného odsúdil podľa § 201 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno h), m) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona, § 39 odsek 2 písmeno d), ods. 4 Trestného zákona „per analogiam“, § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 2 Trestného zákona na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona okresný súd zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/136/2017 zo dňa 31.1.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/19/2018 zo dňa 12.4.2018, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť vo výroku o treste, pretože ho ihneď po vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadol odvolaním prokurátor Okresnej prokuratúry v Prievidzi (ďalej len prokurátor) v neprospech obžalovaného len proti tomuto výroku. V písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že výrok o vine rozsudku považuje za zákonný. Za nesprávny však považuje výrok o treste odňatia slobody, a to z dôvodu rozsahu mimoriadneho zníženia trestu podľa §

39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, pretože takýto trest nezabezpečuje dostatočnú ochranu spoločnosti pred páchatelom trestného činu a má za to, že obžalovanému bol uložený trest v rozpore s § 34 odsek 1, 4 Trestného zákona. V prípade obžalovaného C. P. sa jedná o osobu, ktorá bola v minulosti 12-krát súdne trestaná. V podstate nikdy nevedol riadny život, opakovane a sústavne sa dopúšťal trestnej činnosti a to nielen prečinov, ale dokonca aj zločinov. Obžalovaný sa trestnej činnosti, za ktorú bol rozsudkom tohto súdu odsúdený, dopúšťal počas 4 rokov, pričom následne plynulo pokračoval v rovnakej trestnej činnosti voči tej istej poškodenej až do roku 2017, kedy bol zadržaný a za ktorú bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/136/2017 zo dňa 31.1.2018. Práve aj táto skutočnosť dlhodobosti páchania stíhanej mimoriadne závažnej trestnej činnosti zvyšuje závažnosť konania obžalovaného, ktorá musí byť premietnutá aj do výšky trestu. Nesúhlasí s konštatovaním súdu o potrebe zohľadnia pri ukladaní trestu aj práva obžalovaného na prejednanie veci v primeranej lehote, nakoľko v predmetnej trestnej veci malo od spáchania stíhaného skutku uplynúť 6 rokov. Je síce pravda, že od spáchania skutku uplynulo 6 rokov, ale bez zavinenia kohokoľvek. Stíhaná trestná činnosť obžalovaného vyšla navonok až v rámci konania vo veci Okresného súdu Prievidza sp.zn. 2T/136/2017 v roku 2017, pričom od toho okamihu bolo riadne a plynulo vykonané trestné konanie bez relevantných prieťahov. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považuje uložený trest vo výmere 6 rokov nepodmienečne za neprimerane nízky. V prípade osoby obžalovaného už trest ako taký nemá žiadny prevýchovný účel, v jeho prípade plní trest už len účel ochrany spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zákona. Medzi funkcie trestu patrí aj tzv. generálna prevencia, ktorej úlohou je výchovné pôsobenie trestov na ostatných členov spoločnosti - potenciálnych páchatelov. Uložením neprimerane nízkeho trestu nedochádza k naplneniu funkcie trestu v rozsahu generálnej prevencie, a teda nedochádza ani k zabezpečeniu ochrany spoločnosti. Ak teda súd opakovane ukladá 12 krát odsúdenému recidivistovi neprimerane nízke tresty, dochádza k zoslabeniu generálno-preventívneho účinku trestnej sankcie. Vyhlásenie obžalovaného o vine na hlavnom pojednávaní a teda priznanie sa k spáchaniu trestného činu, má procesnoprávne následky spočívajúce v obmedzenom rozsahu ďalšieho dokazovania, avšak takéto vyhlásenie samo osebe nemôže byť dôvodom na čisto formálne a mechanické mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Podľa názoru prokurátora rozsudok súdu obsahuje nezohľadnenie hodnotiacich kritérií pre určenie primeranosti a spravodlivosti trestu v konaní o dohode vine a treste. Prvostupňový súd totiž síce analogicky použil ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby v konaní o dohode o vine a treste, analogicky však neaplikoval ustanovenia vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 619/2005 Z.z. z 20. decembra 2005 o podmienkach a postupe prokurátora pri konaní o dohode o uznaní viny a prijatí trestu (ďalej iba vyhláška). Podľa § 4 ods. 1 uvedenej vyhlášky prokurátor pri zvažovaní vhodnosti konania o dohode o vine a treste a pri vyjednávaní dohody s obvineným okrem kritérií uvedených v odseku 2 vyhlášky berie do úvahy všetky relevantné skutočnosti, najmä

- a) ochotu obvineného spolupracovať pri vyšetrovaní alebo skrátenom vyšetrovaní iných obvinených,
- b) minulosť obvineného, najmä skoršie odsúdenie,
- c) povahu a závažnosť trestného činu, ktorý je predmetom obvinenia,
- d) prejavenu ľútosť a pocit viny obvineného, jeho ochotu dobrovoľne prevziať zodpovednosť za svoje konanie,
- e) záujem na rýchlom a primeranom skončení trestnej veci,
- f) pravdepodobnosť usvedčenia obvineného v súdnom konaní,
- g) pravdepodobný dosah súdneho konania na svedkov,
- h) pravdepodobný trest alebo iné dôsledky v prípade, že obvinený bude usvedčený v súdnom konaní,
- i) verejný záujem, na základe ktorého by sa prípad mal prejednať v súdnom konaní na základe obžaloby podanej prokurátorom,
- j) náklady súdneho konania vrátane nákladov na prípadné odvolacie konanie,
- k) potrebu zabrániť oneskorenému skončeniu iných rozpracovaných trestných vecí,
- l) dosah na právo poškodeného a ochotu obvineného nahradiť škodu, ktorú spôsobil trestným činom.

Podľa uvedenej vyhlášky, aby prokurátor mohol s obvineným uzavrieť dohodu o uznaní viny a prijatí trestu, musí okrem iného rozhodnúť, aký trest pri dohodovacom konaní obvinenému navrhne. Obsah tohto rozhodnutia predstavuje jeho „vyjednávaci“ pozíciu. Toto rozhodnutie nie je urobené voluntaristicky, ale podlieha hodnotiacemu úsudku podľa kritérií stanovených Trestným zákonom a vykonávacou vyhláškou ministerstva. Vyhláška, ktorá obsahuje exemplifkatívny výpočet kritérií, ktoré determinujú túto úvahu prokurátora, obsahuje rôzne typy dôvodov. Jedným z faktorov ovplyvňujúcich konečný návrh trestu je napríklad zohľadnenie dôkaznej náročnosti veci a pravdepodobnosti usvedčenia obvineného v riadnom súdnom konaní. Z logiky veci vyplýva, že pri použití týchto kritérií platí vo

vzťahu k prokurátorom navrhovanej výške trestu v dohodovacom konaní, vzťah priamej, resp. nepriamej úmery. Teda čím je nižšia pravdepodobnosť usvedčenia obvineného v riadnom súdnom procese, tým je i nižšia trestná sankcia, ktorú je prokurátor ochotný dohodnúť. Čím je teda dôkazná náročnosť nižšia, tým je navrhovaná trestná sankcia vyššia. V danej veci bola dôkazná núdza prokuratúry nízka a pravdepodobnosť usvedčenia obžalovaného takmer 100 %. Tento postup však prvostupňový súd v rozpore s vyhláškou, napriek analogickému použitiu ustanovení o konaní o dohode o vine a treste neaplikoval. Použitie ust. § 39 odsek 2 písm. d) Trestného zákona v danom prípade nebolo odôvodnené žiadnymi takými konkrétnymi skutočnosťami, ktoré by jeho použitie legitimovali ako zákonné a správne. Úlohou súdu je aj zrozumiteľne vysvetliť, prečo považuje uloženie trestu v rámci trestnej sadzby za neprimerané. Z výkladu ust. § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona je zrejmé, že súd by mal pristúpiť k moderácii trestu len za existencie takých okolností, špecifikovaných v § 4 ods. 1 vyhlášky, resp. pomerov, ktoré sa u trestných činov, resp. ich páchatelov bežne nevyskytujú a ktoré je možné vyhodnotiť v prospech páchatelov. Práve táto ich výnimočnosť objektívne spôsobuje, že trest ukladaný v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby by bol pre páchatel'a neprimerane prísny a na dosiahnutie účelu trestu by postačoval aj trest kratšieho trvania. Pri rešpektovaní zásady adekvátnosti trestu s prihliadnutím na povahu a závažnosť činu či osobnosť páchatel'a, dôkaznú náročnosť veci preto Trestný zákon priznáva súdu na túto situáciu reagovať možnosťou zníženia trestu mimo hraníc zákonnej trestnej sadzby. V prípade obžalovaného neexistujú také mimoriadne okolnosti v zmysle § 4 ods. 1 vyhlášky, ktoré by odôvodňovali postup podľa § 39 odsek 2 písm. d) Trestného zákona v rozsahu, ktorý aplikoval prvostupňový súd. Z uvedeného vyplýva, že znížením trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby v rozsahu, ktorý aplikoval prvostupňový súd u obvineného, nie je naplnený individuálno-preventívny účinok trestnej sankcie. Použitie zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 odsek 2 písm. d) Trestného zákona v rozsahu, ktorý aplikoval prvostupňový súd bolo v posudzovanej veci nedôvodné, v dôsledku čoho je uložený trest odňatia slobody neprimeraný a nezákonný. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a právne úvahy navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/137/2019 zo dňa 22.09.2020 zrušil vo výroku o treste a z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1, písm. d), e), ods. 3 Trestného poriadku ho nahradil svojim rozhodnutím, v ktorom uloží obžalovanému podľa § 201 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 36 písmeno 1) Trestného zákona, § 37 písmeno h), m) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona, § 39 odsek 2 písmeno d), 4 Trestného zákona „per analogiam“, § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 2 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo vyššej výmere nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona a zároveň podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona zruší výrok o treste rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/136/2017 zo dňa 31.1.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/19/2018 zo dňa 12.4.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad.

K odvolaniu prokurátora sa písomne prostredníctvom svojho obhajcu vyjadril obžalovaný C. P. s tým, že odvolanie prokurátora považuje za nedôvodné a to z nasledovných dôvodov. V podanom odvolaní prokurátor poukazuje na to, že v prípade obžalovaného sa jedná o osobu, ktorá bola v minulosti 12 krát súdne trestaná, obžalovaný nikdy nevedol riadny život, opakovane a sústavne sa dopúšťal trestnej činnosti a aj trestnej činnosti, za ktorú bol napadnutým rozsudkom Okresného súdu Prievidza odsúdený sa dopúšťal počas 4 rokov a práve táto skutočnosť dlhodobosti páchania stíhanej mimoriadne závažnej trestnej činnosti zvyšuje závažnosť konania obžalovaného, ktorá musí byť premietnutá aj do výšky trestu. S uvedeným názorom prokurátora nie je možné súhlasiť, pretože tak ako správne konštatoval súd prvého stupňa, z listinných dokladov k osobe obžalovaného vyplýva, že v posledných 10-tich rokoch sa na obžalovaného hľadí, akoby bol 4x súdne trestaný a dlhodobosť páchania trestnej činnosti, na ktorú poukazoval prokurátor bola súdom zohľadnená pri právnej kvalifikácii konania obžalovaného - závažnejší spôsob - po dlhší čas v zmysle ust. § 138 písm. b.) Tr. zákona. Prokurátor vo svojom odvolaní ďalej uvádza, že v prípade osoby obžalovaného už trest ako taký nemá žiadny prevýchovný účel a v jeho prípade plní trest už len účel ochrany spoločnosti pred tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Ani s týmto názorom prokurátora nie je možné súhlasiť, pretože v zmysle ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona má ukladaný trest zabezpečiť nielen ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, ale zároveň vytvorí podmienky na výchovu páchatel'a k tomu, aby po výkone trestu sa zaradil do spoločnosti a viedol riadny život. On na hlavnom pojednávaní odprezentoval svoj postoj k spáchanému trestnému činu a prejavil úprimnú snahu zmeniť svoj doterajší spôsob života, čo preukázal tým, že po celú dobu doterajšieho výkonu trestu riadne pracoval, pravidelne udržiaval kontakt so svojou rodinou a po dovŕšení dôchodkového veku požiadal o

priznanie starobného dôchodku tak, aby po vykonaní uloženého trestu sa mohol zaradiť do spoločnosti za účinnej pomoci svojich rodinných príbuzných. V podanom odvolaní prokurátor ďalej uvádza, že vyhlásenie obžalovaného podľa ust. § 257 ods. 1 písm. b.) Tr. poriadku o svojej vine má iba procesno-právne následky, spočívajúce v obmedzenom rozsahu ďalšieho dokazovania, avšak takéto vyhlásenie samo o sebe nemôže byť dôvodom na čisto formálne a mechanické mimoriadne zníženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu. Ani s týmto názorom prokurátora nie je možné súhlasiť, pretože vyhlásenie obžalovaného o svojej vine podľa ust. § 257 ods. 1 písm. b), prípadne c) Tr. poriadku, ktoré súd prijme, má aj hmotno-právne dôsledky a to najmä v súvislosti s ukladaním trestu podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. Najvyšší súd SR vo svojom stanovisku Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017 jednoznačne prijal záver, že ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d.) ods. 4 Tr. zákona je možné analogicky aplikovať pri použití argumentu „od menšieho k väčšiemu“ aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku, pretože obžalovaný neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny a to aj bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu. Dokazovanie vykonané vo veci v rámci prípravného konania nebolo vôbec jednoznačné z hľadiska preukázania viny obžalovanému, nakoľko výpovede, tak poškodenej ako aj svedkov, boli značne rozporné a je teda otázne ako by títo svedkovia ako aj poškodenej vypovedali pri dokazovaní na hlavnom pojednávaní s odstupom 6 rokov a až vyhlásenie obžalovaného o svojej vine, učené pred okresným súdom umožnilo súdu vysporiadať sa jednoznačne a nepochybné s ustálením viny obžalovaného. Prokurátor ďalej uvádza, že prvostupňový súd síce analogicky použil ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby ako v konaní o dohode o vine a treste, avšak neaplikoval ustanovenia Vyhlášky MS SR č. 619/2005 zo dňa 20.12.2005 o podmienkach a postupe prokurátora pri konaní o dohode o uznání viny a prijatí trestu. Námitky prokurátora nie sú opodstatnené, pretože súd pri rozhodovaní o prípadnej aplikácii ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zákona nie je ustanoveniami Vyhlášky MS SR č. 619/2005 Z.z. z 20.12.2005 o podmienkach a postupe prokurátora pri konaní o dohode o uznání viny a prijatí trestu viazaný a vychádza jedine zo stanoviska Najvyššieho súdu SR spis.zn. Tpj 55/2016 zo dňa 27.06.2017, v zmysle záverov ktorého následne posudzuje každý konkrétny prípad. Okresný súd Prievidza pri svojom rozhodovaní o druhu a výške trestu náležite vyhodnotil všetky skutočnosti dôležité pre ukládanie trestu a s prihliadnutím na osobu páchatela, na jeho doterajší spôsob života, okolnosti prípadu, s prihliadnutím na následok, ktorý nebol v danej veci z pohľadu osoby poškodenej na tejto osobe dokazovaním zistený a s prihliadnutím aj na dobu, ktorá od spáchania trestného činu uplynula a s prihliadnutím na vyhlásenie obžalovaného o svojej vine uložil obžalovanému za použitia ust. § 39 ods. 2 písm. d.) ods. 4 Tr. zákona „per analogiam“ primeraný trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby Krajský súd v Trenčíne v zmysle ust. § 319 Tr. poriadku odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátora podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., na podklade odvolania podaného prokurátorom, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 3. novembra 2020, na verejnom zasadnutí vykonanom dňa 1. decembra 2020 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť len prokurátorom napadnutých výrokov rozsudku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytkávané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu a právnej kvalifikácie konania, teda výrokov o vine, ktoré neboli napadnuté odvolaním a ktorých správnosť odvolací súd nemohol preskúmať, postupoval pri ukladaní trestu obžalovanému C. P., pri určení druhu a výmery trestu, ako aj spôsobu jeho výkonu v súlade so zákonom. Súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov uložený obžalovanému podľa § 201 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 36 písmeno l) Trestného zákona, § 37 písmeno h), m) Trestného zákona, § 38 odsek 4 Trestného zákona, § 39 odsek 2 písmeno d), ods.4 Trestného zákona „per analogiam“, § 42 odsek 1 Trestného zákona, § 41 odsek 2 Trestného zákona, na výkon ktorého obžalovaného okresný súd podľa § 48 odsek 2 písmeno b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za - podľa § 42 odsek 2 Trestného zákona - súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/136/2017 zo dňa 31.1.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/19/2018 zo dňa 12.4.2018, ako i všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad,

je trestom primeraným. Zodpovedá totiž všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1,3 a 4 Tr. zák. a zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaných trestných činov, správne zistenú poľahčujúcu a dve priťažujúce okolnosti, ako aj pomery obžalovaného a možnosti jeho nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencie, pričom uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v takto stanovenej výmere je dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovaného spoločnosťou. Napadnutý rozsudok je vecne správny, dostatočne, presvedčivo a podrobne odôvodnený, preto odvolací súd sa s úvahami a závermi súdu prvého stupňa v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň len odkazuje.

Odvolací súd zaoberajúc sa argumentáciou prokurátora uvádzanou v odvolaní vo vzťahu k súhrnnému trestu odňatia slobody uloženému obžalovanému považuje za potrebné uviesť, že na jednej strane štát chráni svoj záujem na ochrane mravného, fyzického vývinu detí mladších ako 15 rokov pred rôznymi útokmi na ich sexuálnu nedotknuteľnosť a to aj za použitia prísnych sankcií postihujúcich také protiprávne konanie, akého sa dopustil obžalovaný, v čom sa prejavuje prvok generálnej prevencie. Na druhej strane Trestný zákon v základných zásadách ukladania trestov, konkrétne v ustanovení § 34 ods. 1, 3, 4 Tr. zák. zakotvuje účel trestu, ktorý má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z uvedeného je zrejmé, že pri ukladaní trestu je nutné prihliadať nielen na generálnu prevenciu, ale aj na individuálnu a trest má teda splňať nielen represívnu funkciu, ale aj prevýchovnú, pričom tieto majú byť vyvážené. Trest má pritom postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

V posudzovanej veci sa okresný súd dôsledne zaoberal vyššie uvedenými skutočnosťami majúcimi vplyv na potrebanie obžalovaného C. P.. Obžalovaný od začiatku trestného stíhania priznával spáchanie protiprávnej činnosti v celom rozsahu a napomáhal tak príslušným orgánom pri objasňovaní trestnej činnosti. U obžalovaného bola teda správne zistená jedna poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák. (priznal sa k spáchaniu trestnej činnosti, trestný čin úprimne oľutoval), ale aj dve priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm.h), písm.m) Tr.zák. (spáchal viac trestných činov a bol už za trestný čin odsúdený), ale okresný súd vzal správne do úvahy aj skutočnosť, že bez jeho úplného priznania by zrejme preukázanie spáchania trestného činu nebolo až také jednoznačné a to aj s prihliadnutím k značnému časovému odstupe od doby, kedy sa skutok stal (6 rokov).

Pokiaľ prokurátor v dôvodoch odvolania argumentoval ustanoveniami vyhlášky č. 619/2005 Z. z., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že ide o právny predpis, upravujúci postup prokurátora v konaní o dohode o vine a treste. Prokurátorom citované ustanovenie § 4 ods. 1 vyhlášky č. 619/2005 Z. z. pritom upravuje prokurátora len v tom smere, na čo musí prihliadať pri zvažovaní prípadného postupu podľa § 232 Tr. por., avšak nezakotvuje žiadne záväzné pokyny, k akým konkrétnym záverom má prokurátor dospieť. Preto poukázanie prokurátora na znenie uvedeného ustanovenia odvolací súd nepovažoval za argument, na základe ktorého by bolo možné dôvodne dospieť k záveru, že odvolaním prokurátora napadnutými výrokmí rozsudku okresného súdu by došlo k nezákonnej aplikácii ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti prokurátorom navrhovaný trest odňatia slobody by totiž bol neprimerane prísny, minul by sa prevýchovným účinkom a prevažovala by len represívna stránka trestu. Okresný súd, vzhľadom na okolnosti dôvodne a vecne správne uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, vyvodil preto vecne správny záver, že by uloženie prísnejšieho trestu odňatia slobody bolo pre obžalovaného C. P. neprimerane prísne a že na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest odňatia slobody a to trest súhrnný vo výmere 6 rokov so zaradením na jeho výkon podľa § 48 ods.2 písm.b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 2T/136/2017 zo dňa 31.1.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2To/19/2018 zo dňa 12.4.2018, ako i všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. Takto uložený súhrnný trest odňatia slobody obžalovanému okresným súdom zodpovedá totiž zákonným požiadavkám proporcionality trestu - jeho primeranosti a spravodlivosti, dostatočne odradzuje ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov a u ostatných členov spoločnosti posilňuje pocit právnej istoty a spravodlivosti, preto môže v dostatočnej miere plniť funkcie generálnej a individuálnej prevencie trestu.

Odvolací súd teda nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu uloženého súhrnného trestu odňatia slobody, ani na zmenu spôsobu jeho výkonu v neprospech obžalovaného, preto v tomto smere nepovažoval odvolacie námietky prokurátora za dôvodné a neakceptoval ich.

So zreteľom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie prokurátora v neprospech obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.